"Heimskringla og ÖLDIN"

kemur út á Miðvikud. og Laugardögum.

(A Semi-weekly Newspaper published on Wednesdays and Saturdays).

The Heimskringla Ptg. & Publ. Co.
útgefendur. (Publishers.)

Skrifstofa og prentsmiðja:
151 LOMBARD STREET, - - WINNIPEG, MAN.

Blaðið kostar:

Heill árgangur...........	$2,00
Hálfur árgangur...........	1,00
Um 3 mánuði...........	0,65

☞ Undireins og einhver kaupandi blaðsins skiptir um bústað er hann beðinn að senda *hina breyttu* utanáskript á skrifstofu blaðsins og tilgreina um leið *fyrrverandi* utanáskript.

Aðsendum nafnlausum greinum verður ekki gefinn gaumur, en nöfn höfundanna birtir ritstjórnin ekki nema með samþykki þeirra. En undirskriptina verða höfundar greinanna sjálfir að til taka, ef þeir vilja að nafni sínu sje leynt. Ritstjórnin er ekki skyldug til að endursenda ritgerðir, sem ekki fá rúm í blaðinu, nje heldur að geyma þær um lengri eða skemmri tíma.

Upplýsingar um verð á auglýsingum í „Heimskringlu" fá menn á afgreiðslustofu blaðsins.

☞ *Uppsögn* blaðs er ógild, samkvæmt hjerlendum lögum, nema að kaupandinn borgi um leið, að fullu, skuld sína við blaðið.

Ritstjóri (Editor):
JÓN ÓLAFSSON.

BUSINESS MANAGER:
Einar Ólafsson.
Hann er að hitta á afgreiðslustofu blaðsins hvern virkan dag kl. 9 til hádegis og frá kl. 1—6 síðdegis.

Utanáskript til blaðsins er:
The Heimskringla Printing & Publishing Co.
P. O. Box 305
Winnipeg. Canada.

VI. ÁR. NR. 10. TÖLUBL. 274.
(Öldin I. 22.)

WINNIPEG, 2. Marz 1892.

—TIL KAUPENDA—
"HEIMSKRINGLU"
—OG—
"ALDARINNAR."

Það hefir undanfarna tíð legið í loftinu, ekki sízt meðal fjölmargra *kaupenda* þessara blaða, að það væri að ýmsu leyti óþörf eyðsla kraftanna og óþarfr kostnaðr, bæði fyrir útgefendr og kaupendr, að halda úti þessum tveim blöðum, sem að mestu leyti hafa starfað í sömu átt að því er þjóðleg málefni Vestr-Íslendinga snertir. Kaupendr þeir, sem haldið hafa bæði blöðin hafa, fundið til þess, að í frjettum og fl. hafa þeir oft fengið sama efnið í báðum blöðunum.

Þetta hefir dregið Prentfjelögin, sem að báðum blöðunum stóðu, til þess, að sameina bæði blöðin í eitt stórt blað. Með því geta þau gefið lesendum fyrir sama verð, sem annað blaðið að eins kostaði áður, ið *langstærsta íslenzka blað í heiminum.*

Það getr engum dulizt, að vjer ættum að geta unnið löndum vorum miklu meira gagn með þessu móti, og að það er stór-sparnaðr þeim, að fá nú eitt blað, miklu stærra en bæði blöðin "Hkr." og "Öld." voru áðr, fyrir *sama* verð, sem *annað* þeirra kostaði áðr. Þeim sem hafa borgað peninga fyrirfram til hvors blaðsins sem er, verða færðar innborganir sínar til góða í bókum vorum, og verða öll loforð og skilmálar við hvern kaupanda efnd að fullu, svo að enginn þeirra bíði neinn halla við það.

Vjer gefum nú blað þetta hjeðan af út

tvisvar á viku

á miðvikudögum og laugardögum. Þessi ráðagerð hefir vakað fyrir *Heimskringlu* mikið meira en ár, og fyrir útg. *Aldarinnar* síðan um nýjárleyti.

Það hefir staðið nokkra stund á sameiningar-tilraunum vorum, og var því ekki að kynja, að sú fyrirætlun væri hljóðbær orðin, að blöð vor, hvort heldr sameining kæmist á eða ekki, ættu að koma út tvisvar í viku. Lögberg hefir flýtt sjer að herma þessa ráðbreytni eptir oss, þegar það heyrði hana, og mega því einnig kaupendr þess vera oss þakklátir fyrir að vjer höfum komið þessari endrbót í útgáfu íslenzku blaðanna á stað. Stærðin verðr, ef til vill, síðr hermd eftir oss.

Heimskringla byrjaði á þeirri umbót, áðr en *Lögberg* var orðið svo mikið sem hugr manns, að koma heim á heimili kaupenda sinna í bænum.

Heimskringla og *Öldin* afrjeðu á undan *Lögbergi* útkomu tvisvar í viku.

Þetta blað er nú fjórðungi stærra en *Lögberg*, og það vonar að geta fært lesendum sínum meiri frjettir og fróðleik eftirleiðis en nokkurt annað blað.

Vjer sáum engan vinning við að vera að finna upp nýtt nafn á inum sameinuðu fjelögum, þar sem Heimskringlu-fjelagið var þegar áðr löggilt og nafn þess vinsælt meðal þjóðar vorrar.

HEIMSKRINGLA PRINTING & PUBLISHING CO.

LANGT Á UNDAN.

Það er ekki einungis langt á undan *öllum íslenzkum* blöðum, að blað vort nú verðr að stærð. *Lögberg*, sem næst oss kemst, hefir 355 dálks-lengdar-þumlunga í hverju blaði, en vort blað 468. Það munar sem næst fjórða parti.

Nei, vjer getum borið oss saman við öll útlend þjóðerni í þessari álfu, og eftir fólkstölu komast blöð þeirra ekki í nokkurn samjöfnuð við vort blað.

Í Canada er ekkert útlent þjóðerni, að Frökkum einum frá skildum, sem á jafn-álítlegt blað og vort, án nokkurs tillits til fólksfjölda.

Þetta er að minnsta kosti ekki til að rýra álit þjóðflokks vors í þessu landi. Framkvæmdarsemi og dugnað kunna menn að meta hjer, og blað-fyrirtæki Íslendinga hjer sýna hjerlendum mönnum þess ljósan vott, að þjóðflokkr vor er *meira lesandi* heldr en nokkur annar í álfunni, og er eðlilegt, að þeir álykti af því, að vjer sjeum þá líka *meira hugsandi.*

Á UNDAN Í ÖLLU.

Það er ekki í stærðinni einni, sem vjer nú stöndum fremst íslenzkra blaða hjer í álfu, heldr einnig að útbreiðslunni. Þótt frá sje dregnir þeir sem voru sameiginlegir af kaupendatölu "Hkr." og "Ald.," þá er þó kaupendatala vor nú meiri en nokkurs annars íslenzks blaðs hjer í landi.

Einkenni blaðs vors getum vjer því í fáum orðum nefnt:

Stærsta íslenzka blað í heimi.
Framtakssamasta ísl. blaðið.
Frjálslyndasta ísl. blaðið í Ameríku.
Ódýrasta ísl. blaðið í heimi.
Útbreiddasta ísl. blað í Ameríku.

RYK.

Ryk—rusk—dust.

Hvað sem vjer köllum það, þá er það óræsti—allra-mesta *nuisance.*

Rykið sezt í munninn, herpir tunguna, flytr með sjer eitrefni, sjúkdómsefni í loftinu.

Rykið sezt í augun, særir hvarmana, blindar sjónina.

Þetta játa allir.

En sje þetta satt um sandryk, moldryk og hvers kyns annað líkamlegt ryk, þá er það eigi síðr satt um *andlega rykið.*

Það er andlegt ryk, sem sumir prestarnir í lút. kirkjufjelaginu eru að blása upp í augu sóknarbarna sinna, þegar þeir eru að telja þeim trú um, að vjer sjeum að "rífa niðr kristindóminn," "eitra ungbarnasálirnar," o. s. fl.

Hvað er það, sem vjer berjumst fyrir í kirkjulegu tilliti? Og hvað er það sem vjer berjumst á móti?

Ekki erum vjer að berjast fyrir neinum trúarflokki eða neinni trúarskoðun, hvorki lúterskri, únítarískri nje presbýteriskri.

Oss er svo hjartanlega jafn-kær hver góðr maðr, hvort sem hann er tyrki eða heiðingi, kristinn eða gyðingr.

Allt, sem vjer í trúarefnum berjumst fyrir, er það, að hver maðr, sem ráðvandlega og siðferðislega breytir, eigi að vera óáreittr og ósvívirtr borgaralega og fjelagslega; og að það sje hverjum manni heimilt og rjett, að halda fram hvar sem er sinni skoðun og sinni trú, ef hann gerir það á siðsaman hátt.

Vjer berjumst á móti því, að prestar eða nokkrir aðrir hafi nokkurn rjett til að banna mönnum að hugsa, lesa og ræða. Vjer berjumst á móti því, að menn sje lagðir í einelti með úlfúð, bakmælgi og atvinnurógi fyrir það, að menn hafi þessa eða hina trúarskoðun.

Og vjer álítum, að það eigi ekki að dylja almenning þess sem fram fer og hugsað er í heiminum.

Vor skoðun er, að sú trú, sem ekki fær staðizt lestr og heyrn þess sem mótstöðumenn skoðana þeirra eða trúar hafa að segja, hún sje á völtum grundvelli og lítils virði.

Vjer ætlum að sú trú, sem á í sjer nokkurn sannleikans krapt, hún styrkist en veikist ekki við mótmæli.

Vjer álítum, að vjer þjónum sönnum kristindóms anda bezt með því, að rannsaka alla hluti, eða að minsta kosti með því að gefa öllum færi á að heyra, hvað merkar raddir í heiminum segja, hvort heldur með eða móti þýðingarmiklum málum, svo kirkjukenningum sem öðru.

Dr. Georg Brandes hefir einu sinni sagt, að *„fáfræðin sje lífvörður lyginnar".*

Vjer trúum því ekki, að það sem sannast og göfugast er í nokkuri trú þurfi á *slíkum* lífverði að halda.

Það væri að svívirða kristindóminn.

MINNEOTA-FUNDURINN.

MINNEOTA, MINN., Feb. 20. 1892.
(Frá Frjettaritara "Heimskringlu.")

Samkvæmt samningi við yðar fasta frjettaritara, hef jeg tekizt á hendur að vera fregnriti yðar í dag, þar sem búizt er við að fundur þessi verði mjög merkilegur, og varði almenning að meira eða minna leyti.

Það flaug fyrir, að í munnlegri fundar auglýsing hefði þess verið getið, að eitt af þeim málum er rædd yrðu, væri blaðamálið: "Hvernig almenningur stæði gagnvart íslenzku Winnipeg-blöðunum." Einnig yrði háskólamálið yfir vegað. Af þessum ástæðum er það að fregnriti yðar hefur gert sjer mikið far um að afla blaði yðar áreiðanlegra frjetta um öll þau mál, er almenning skiptir nokkru, og um það geta varla verið deildar meiningar, að blaðamálið og skólamálið eru opinber mál. Aptur eru safnaðarmál, hverju nafni sem nefnast, eign hvers safnaðar út af fyrir sig, og ættu því ekki að vera gerð að almennum blaðamálum, sízt af utansafnaðarmönnum, er koma safnaðarmál alls ekkert við, svo lengi sem þau ekki yfir stíga sín-takmörk, og verða almennari náttúru sjerstakra safnaðarmála, og verður þeirra því að engu getið.

Fundurinn var settur kl. 2 síðd., og opnaður af sjera S. N. Þorlákssyni með mjög vel orðaðri bæn eða áminning til safnaðarfulltrúa og bryndi fyrir þeim, að tala af kurteisi og kærleik, varast útúrsnúninga og hártoganir.

Þar næst var sjera S. N. Þorláksson kosinn í einu hljóði fundarstjóri, og Kristján Vopnfjörð skrifari. Hr. S. M. S. Askdal bar það undir fundinn, hvort hann (fundurinn) vildi leyfa G. A. Dalmann að sitja á fundi sem fregnrita yðar, og var það samþykkt í einu hljóði.

Fjárshagsnefnd safnaðarins afhenti reikning yfir fjárhag safnaðarins, er var ræddur frá hlið safnaðanna á ýmsa vegu, án nokkurrar verulegrar þýðingar fyrir almenning.

Þar næst var blaðamálið tekið til umræðu. Það var stungið upp á því af herra S. S. Hofteig, að málið væri tekið til frjálsrar umræðu, er mætti töluveðri mótspyrnu, og lýsti sjer fljótt, að það væru tvær hliðar, og greiddu 6 atkvæði með, 8 gegn. Þar með var fyrir því sjeð, að frjálsar umræður gæti átt sjer stað. Því var haldið fram að utansafnaðarmenn mundu vart haga orðum sínum svo safnaðarmönnum væri vel sæmd í, þeir gætu ekki haft nokkuð að segja, er safnaðarmönnum væri til nokkurrar upplýsingar.

J. H. Frost var framsögumaður málsins. Hann kvaðst ekki vilja nefna blöðin, hver safnaðarmaður fengi sting í hjartað, þegar hann læsi þau " "bæði," " er væru að svívirða söfnuði kristinna manna, hann kvaðst ekki skilja að kristnir menn ættu að leggja fram fje sitt til hjálpar þeim blöðum, er væru að rífa niður það sem kristnir menn væru að byggja upp.

Herra S. S. Hofteig vildi skoða báðar hliðar, hann vildi rekja "lífæðar" hvorutveggja flokkanna.

Sjera Steingrímur hjelt því fram, að væri maður kristinn, þyrfti hann ekki að spyrja að annari hlið, hún væri að eins ein. Safnaðarmenn væru að leiða sjálfa sig í freistni, en bæði samt í einrúmi "eigi leið þú oss í freistni." "Heimskringla" hefði nýlega sagt, að biblían stæði alveg á sama grundvelli og "Edda." Söfnuðirnir ættu að athuga, hvort rjett væri að styrkja blöð, er væru að vinna í gagnstæða átt við kristindóminn, væru að brjóta niður guðs ríki. Málið var rætt töluvert, en ekki nema ein hlið. Það virtist allir allir vera á sama máli, og sögðu hjer um bil það sama. Herra John Pjetursson vildi að ritstjórum væri gefin vinsamleg bending um það, að þeir væru að skaða sjálfa sig og blöð sín, með því að vera að svívirða kristindóminn. Framsögum. Frost fannst, að líf þess manns væri ónýtt, er keypti blöðin, þó hann hefði gengið að sönnu í söfnuð. Herra S. S. Hofteig talaði af makalausri sanngirni; honum virtist blöðin færa lesendum sínum margt annað, en skammir um lúterska menn, er nauðsynlegt væri að lesa. Þessi blöð segðust líka vera að vinna fyrir mikils varðandi málefnum frá þeirra sjónarmiði. Árni Sigvaldason vildi láta reyna að yfir stíga óvini kristindómins með góðu, hann kvað róstu tíma vera nú yfirstandandi, en kristindómurinn ynni sigur með tímanum, en það gæti dregizt ef illu væri beitt móti illu.

Framsögumaður Frost bar upp þá uppástungu, að samræðum yrði slitið. Hann óskaði eptir, að lúterska kirkjan hefði eingan skaða af eitri því, er fáfróðu börnin drykku í sig úr "Heimskringlu" og "Öldinni," en enginn studdi uppástunguna!!!

Eptir fleiri umræður, af sömu tegund, var uppástungan sú studd, er fyrir fundinum lá, og umræðum slitið.

Næsta mál var háskólamálið, sjera Steingrímur framsögumaður. Honum sýndist undarlegt að mestar umræður um þetta mál hefðu komið frá hinni gagnstæðu hlið, en kvað það þá koma af því, að mótmælendur kristindómsins sæju hvað mikið að skólinn yrði kirkjunni til eflingar, hann kvað kristna menn ekki kalla þá menntun nokkra menntun, er ekki hvíldi á kristilegum grundvelli. Hann kvað það satt vera, að við værum fáir og fátækir, en samt gætu þeir er elskuðu málefnið, lagt lítið fram. Það hefði ekki verið stórt, er ekkjan hefði lagt fram, en hefði samt verið vel þóknanlegt í augum frelsarans.

Fund. frestað þar til kl. 7.

Fundurinn var aptur opnaður kl. 7,30 og skólamálið, er fyrir lá, var tekið til umræðu.

Herra F. R. Johnson hjelt því fram, að háskólahugmyndin og þjóðernis hugmyndin væru svo náskyldar, að þær þyrftu b r að ræðast og að hugsast frá ýmsum hliðum. Hann kvað andstæðinga málsins hljóta að viðurkenna, ef þeir vildu hagnýta nokkra samkvæmni, að með því að vinna gagn skólanum, ynnu þeir hið mesta ógagn íslenzku þjóðerni, er þeim væri öllum einsannt um og viðgang skólans. Hann áleit hvortveggja hugmyndina vera sprottna af föðurlandsást, er virtist að vera hverjum manni meðfædd.

Herra Árni Sigvaldason var á þeirri skoðun, að með tímanum mundi íslenzkan glatast, en hann áleit að vjer hefðum gert skyldu vora með að koma skólanum á fót, því þó hann yrði enskur skóli með tímanum, yrði hann engu að síður þjóðinni til sóma um aldur og æfi.

Herra S. S. Hofteig fannst eðlilegt, að skólinn hefði mótmælendur Það væru eðlilegar afleiðingar af sundrung og flokkadrætti, er ætti sjer stað á meðal vor í svo ríkum mæli. Honum virtist íslenzkan nú vera kominn á fallandi fót meðal yngri manna. Herra Askdal gerði þá uppástungu um, að í skólamálinn væri öllum gefið málfrelsi.

Herra B. Jones talaði langt og snjallt erindi um ágæti skólans. Hann áleit að kirkjufjelagið ætti skólahugmyndina og væri því ekki heppilegt að vísa því til frjálsrar umræðu; málið tilheyrði þeim söfnuðum, er væru í kirkjufjelaginn, þar til einhver breyting kæmi frá því, svo málið fengi annað form en það nú hefði.

Um það urðu töluverðar umræður, hvort ætti að leyfa öllum að tala eða ekki í þessu máli, en svo lauk þó, að öllum var gefið málfrelsi.

Herra G. S. Sigurðsson las upp nefndarálit háskólanefndarinnar.

Fundarstjóri sjera Steingrímur gaf sína ályktun samkvæmt ósk fundarins, að allir safnaðarfulltrúar ættu að gera málið að sínu máli og sýna það í anda og verki að þetta mikilvæga málefni væri þeirra sameiginleg eign.

Þar næst var málið rætt á við og dreif með hægð og kurteisi af öllum, enda var málið nær því einhliða; að eins tvær raddir, er voru fremur andstæðar; nefnilega herra Askdal, er áleit skólastofnunina eitt af þeim óþörfustu málum, er Íslendingar fjölluðu um í þessu landi. Hann bar kvíðboga fyrir því, að hið praktiska gildi skólans yrði að tilætluðum notum, stofnunin mundi verða í svo smáum stíl og svo ófullkomin, að hún þyldi ekki samanburð við hjerlenda skóla af sömu tegund. Hann kvaðst ekki skilja, að hann væri svo þarflegur lúterskunnar vegna, því hjer væri nægir skólar af þeirri tegund, og lúterskum væri sama, hvort hún væri kennd á íslenzku, sænsku, norrænu eða ensku. Oss vantaði peninga, oss vantaði menn, er slík stofnun útheimtir, svo hún yrði ekki okkur til minnkunar.— Þar næst var hin peningalega hlið tekin til umræðu. Því var hreyft þar, að þegar sá tími yrði kominn, að bygging skólans væri sjálfsögð, mundi Minneota ekki horfa í að bjóða allmikið fje til þess að skólinn yrði hjer byggður. Það væri því óhugsandi að skólinn yrði í Winnipeg, nema með því móti, að Winnipeg byði betur en við.

Þá var stungið upp á, að nú þegar væri leitað samskota og myndaður skólasjóður og settur á vöxtu hjer, þar til byrjað yrði á byggingunni. Hin sameinaða fjárhagsnefnd safnaðanna hefði fjeð til umsjónar, þar til frekari ráðstafanir yrðu gerðar. —Skotið saman $8,92.

Stungið upp á að umræðum í málinu sje lokið.

Þar næst var talað nokkuð lauslega um hin og önnur mál. Fundi svo slitið litlu eptir klukkan 10, en ákveðið að halda áfram að ræða ýms safnaðarmál á morgun (sunnudag) kl. 4 e. h. Að endingu skal þess getið sjera Steingrími til verðugs heiðurs, að hann stýrði fundinum snildarlega og með stakri samvizkusemi; til þess er ekki takandi, þó hann kæmi fram sem prúðmenni, því öll hans umgengni er þannig; en það er mikið markverðara á þessari róstu-öld, að hann sýndi mótstöðumönnum sínum alveg þá sömu kurteisi og sömu rjettindi eins og sínum ströngustu meðmælendum. Þessi safnaðarfundur, er ýmsir höfðu búizt við að yrði fremur róstusamur, var mjög friðsamlegur og að mörgu leyti skemmtilegur og fræðandi.

Frá West-Selkirk

berast oss þau tíðindi, að 11. febr. hafi söfnuðurinn þar haldið almennan safnaðarfund og voru þar þá bornar upp ýmsar breytingar við *lög* safnaðarins, og voru þær helztar, að í II. kafla laganna var lagt til, að ákvæði 3. gr. (að söfnuðurinn skuli standa í evang. lút. kirkjufjelaginu íslenzka) skyldi úr lögum numin.—Einnig var farið fram á að breyta 13. kafla, sem meðal annars á kvað, að ⅔ atkvæða allra safnaðarmanna þyrfti til samþykkta um að afhenda nokkra eign fjelagsins, og var lagt til, að í staðinn kæmi „meiri hluti atkvæða". Jafnframt skyldi fella úr (samkvæmt breyt. við II. kafla, 3. gr.) ákvæðin um, hvernig um eign safnaðarins færi ef hann sundraðist.—Breytingartill. þessar vóru lögum samkvæmt birtar á fundinum og svo lagðar fram til næsta fundar.

18. s. m. var aftr haldinn fundr í söfnuðinum, og vóru breytingar þær á lögunum, sem upp höfðu verið bornar á síðasta fundi, ræddar og samþyktar með lögákveðnum atkvæðafjölda.

25. s. m. var enn haldinn safnaðarfundr, og þar samþykt, gegn 7 atkvæðum, að söfnuðrinn segði sig úr kyrkjufjelaginu. 43 vóru á fundi er til atkvæða var gengið.

TRAUSTI J. HJALTALÍN.
† 23. Maí 1891.

Ekkjan við gröfina:

Hjer nemur staðar fámenn fylgd þín, vinur,
er fjala-beði dökkum hvílir á.
Af sárri líðan lengur ei þú stynur
því laus ert þú nú dauðans stríði frá.

Þitt dimma svefn-hús sje jeg opnað vera,
mín síðsta kveðja eru þögul tár,
jeg græt hjer ein, já ein jeg hlýt að bera
til æfi-kvelds mitt djúpa hjartasár.

Þig ástvin traustan átt um stund jeg hafði,
það ei mjer fyrnist meðan hjartað slær,
þín nærgæt hyggja veikleik minn um vafði
sem viðkvæm móðir barni hjúkrað fær.

Þú ljezt þjer annt að lina þjáning mína,
og ljetta hverja mæðu, sem jeg bar,
en hels ei líðan linað fjekk jeg þína.
Ó lífsins guð! hvað hjarta mitt það skar.

Vort kæra lífsblóm, yndis von mín eina,
sem eptir hjer á jörðu skyldir þú,
hún er þess sæl, að sjá ei ljóst nje greina
hvað sáran missir reyna hlýtur nú.

Við veika styðjast móðurarma má hún,
jeg megna smátt, en treysti hinu víst,
að lífsins föður forsvar mildast á hún,
hann föðurlausu barni gleymir sízt.

Nú sje jeg lokað svefnherbergi þínu,
hin svarta mold að hvílutjaldi er,
þig vefur gröfin vært í skauti sínu;
mín vörmu tár, sem blóm-sveig gef jeg þjer.

Um perlur slíkar heimur neitt ei hirðir,
en hjarta míns það tryggðar vitni ber,
en andi þinn sem ástar pant það virðir,
með öndum ljóss hvar sæll og frjáls hann er.

Hvað löng sem verður leiðin daga minna,
þín lifir minning hjarta mínu í;
minn vinur kær, jeg vona þig að finna
í veldi ljóssins bak við grafar ský.

(Undir nafni G. Sigurðardóttur)

SIGB. JÓHANNSSON.

THE SOWER HAS NO SECOND CHANCE.
Good sense says make the most of the first.
FERRY'S SEEDS
have made and kept Ferry's Seed Business the largest in the world—Merit Tells.
Ferry's Seed Annual for 1892
tells the whole Seed story—Sent free for the asking. Don't sow Seeds till you get it.
D. M. FERRY & CO., Windsor, Ont.